

V.

Настанѣ 8 Августъ. Тъмни облаци бѣхъ забулили небето по цѣлия хоризонтъ, отъ които непрѣстанно отъ зори още бѣ заплискалъ дъждъ, като изъ ведро. Гръмове слѣдвахъ единъ слѣдъ другъ и огласявахъ съ страховития си екъ уединената Пернишка долина съ надлѣжащитѣ ѣ хълмове и рѣтлини, а Струма лениво се влачеше мѣтна, кална и съ по-внушителна голѣмина. Въпрѣки влажното врѣме и разкаляната почва, войницитѣ бѣхъ готови, за да трѣгнитѣ на работа и ний се чудѣхме на тази мѣрка, като какъ може да се водѣтъ войници въ таквось кално врѣме на работа. Обѣдъ минъ и дъждѣтъ спрѣ, но небето все продължаваше да си е облачно, готово всѣки часъ да заплиска. Ний повѣрвахме вече, че войницитѣ нѣма да отидѣтъ на работа на позициитѣ; но все пакъ тѣ стоехъ готови.

Въ 5¹/₂ часа вѣстовитѣ и писаритѣ отъ полковата канцелярия се разтичахъ изъ кръчмитѣ и кѣщитѣ, гдѣто квартирувахъ офицеритѣ и ги каняхъ веднага да отидѣтъ въ кѣщата на командующий полка — майоръ Стояновъ. Това бързо повикване, почти всички ни хвърли въ недоумение и всѣки се питаше: „какво значи туй?“ Макаръ че повечето отъ офицеритѣ знаехъ тайната на заговора (субалтеръ офицеритѣ още не бѣхъ извѣстени) никой, обаче, не мислѣше още за осъществяванието му въ скоро врѣме; даже бѣ започнѣло още едно затишие, което ни караше да се поуспокоимъ и мислимъ, че заговора може да е на пѣтъ да се напусне и даже осѣждахъ се самичѣкъ за прибързването съ писмото. Обаче, когато отивахъ къмъ мѣстото на събранието, за